

Arrest

**nr. 122 502 van 14 april 2014
in de zaak X**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 28 januari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 maart 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VRONINKS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 10 september 2013 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 18 september 2013.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 oktober 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 november 2013.

1.3. Op 24 december 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 december 2013 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Koerd van Syrische afkomst te zijn, geboren in Ain Diwar, een dorp gelegen op de grens met Turkije, in het directoraat Al-Malikiya van de provincie Al-Hassaka. U woonde er - met uitzondering van de 2 maanden in 2004 dat u in Damascus verbleef - tot en met uw vlucht naar België. U was maktoumeen-Koerd tot u door een maatregel van Bashar-Al-Assad in april 2011 de mogelijkheid kreeg de Syrische nationaliteit te verkrijgen. In mei 2012 haalde u in Hassaka uw Syrische identiteitskaart af. Deze werd echter gestolen vlak voor u uw asielaanvraag indiende.

U verklaart dat u in Ain Diwar tot en met de 6de graad naar school ging en dat u erna meehielp als landbouwer op de velden van uw vader. In 2004 woonde u 2 maanden in Jaramana, een deel van groter Damascus omdat uw vader er zicht had op werk. U en uw gezin keerden terug naar Ain Diwar toen bleek dat uw vader er geen werk kon vinden. De laatste maanden voor zijn dood baatte uw vader een kledingswinkel uit in Al-Malikiya. Drie maanden voor uw aankomst in België werd hij tijdens een handelsreis in Aleppo vermoord door de Al-Nusra brigade. U verklaart dat hij niet persoonlijk werd gevisieerd maar het slachtoffer was bij een algemene schietpartij. Na de dood van uw vader was u de enige man in het gezin en werd u gevisieerd door de PKK. Zij wilden u rekruteren opdat u zou kunnen meevechten in de Syrische burgeroorlog aan hun zijde. U vluchtte eind augustus uit Syrië en kwam op 10 september 2013 in België aan. Op 11 september 2013 vroeg u voor de eerste maal asiel aan. Diezelfde dag nog deed u afstand van uw asielaanvraag en verklaarde u dat uw naam N.(...) S.(...) S.(...) A.(...) is, dat u in Dohuk, Irak bent geboren op 1 mei 1992 en dat u de Iraakse nationaliteit bezit. Op 18 september 2013 diende u een tweede asielaanvraag in, nu opnieuw onder de naam A.(...) A.(...). In de loop van uw tweede asielaanvraag wijzigt u uw naam naar S.(...) A.(...).

Ter staving van uw identiteit legt u een uittreksel uit het bevolkingsregister van Al-Malikiya neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) wijst er vooreerst op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een asielzoeker de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan de asielzoeker toe om aan het Commissariaat-generaal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen om over te kunnen gaan tot onderzoek van zijn aanvraag. Het Commissariaat-generaal mag van een asielzoeker dan ook correcte verklaringen en een volledige medewerking verwachten, in het bijzonder over de identiteit, nationaliteit en plaatsen van eerder verblijf, zodat het land of de landen die geacht worden bescherming te kunnen bieden bepaald kunnen worden.

Het CGVS erkent dat de juridische en materiële situatie van een asielzoeker het echter moeilijk kan maken om een sluitend bewijs van de voorgehouden identiteit en nationaliteit voor te leggen. Desgevallend moet de asielzoeker dan zijn identiteit en nationaliteit(en) aantonen op basis van zijn verklaringen, eventueel door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn. Het komt het CGVS dan ook toe te beoordelen of uit uw verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat u uw nationaliteit(en) voldoende aantoot.

In casu dient echter vastgesteld te worden dat u het Commissariaat-generaal niet toelaat een correct zicht te krijgen op uw nationaliteit(en) en dus op uw eventuele nood aan bescherming, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dienen reeds de nodige vraagtekens te worden geplaatst bij uw verwarde verklaringen betreffende uw herkomst en identiteit bij het registreren van uw asielaanvragen. Zo gaf u wanneer u afstand deed van uw eerste asielaanvraag een andere nationaliteit, geboortedatum en geboorteplaats op bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U verklaarde toen voor de DVZ dat u N.(...) S.(...) S.(...) A.(...) heette, dat u in Dohuk, Irak werd geboren op 1 mei 1992 en dat u de Iraakse nationaliteit bezat. U dient evenwel een week later een tweede asielaanvraag in waar u zich opnieuw als Syriër uitgeeft. Wanneer deze bedenkelijke gang van zaken ter sprake wordt gebracht op het CGVS kunt u geen afdoende verklaring bieden voor uw handelwijze. U zegt dat u N.(...) S.(...) A.(...) niet bent (CGVS, p. 3). Gevraagd waarom u dan deze naam opgaf, antwoordde u dat u naar Syrië wilde terugkeren maar dat u dit onder een andere naam wilde doen zodat men u er niet zou komen opzoeken om u in te lijven in het leger (CGVS, p. 3). Gevraagd waarom u dan, aangezien u toch terug wilde naar Syrië, ook een andere nationaliteit opgaf, zegt u dat uw zus en moeder op dit moment in een centrum in Irak verblijven en dat u ze wilde gaan bezoeken (CGVS, p. 3). Dit kan echter bezwaarlijk als een afdoende verklaring weerhouden worden voor uw handelwijze. Bovendien mag zoals reeds vermeld van een asielzoeker volledige medewerking en correcte verklaringen verwacht worden, in het bijzonder over

zijn identiteit en nationaliteit. Uw wisselende verklaringen betreffende uw herkomst en uw identiteit werpen reeds een eerste schaduw op de geloofwaardigheid van uw identiteit en nationaliteit.

Verder stroken uw verklaringen over het bekomen van de Syrische nationaliteit niet met informatie dat het CGVS bezit hierover en dat werd toegevoegd aan uw administratieve dossier. Zo zouden u en uw ouders maktoumeen-koerden zijn geweest voordat u in 2012 de kans kreeg de Syrische nationaliteit aan te vragen (CGVS, p. 10). U ging uw identiteitskaart halen in Al-Hassaka in mei 2012 (CGVS, p. 8), maar deze kaart werd gestolen (CGVS, p. 6 en DVZ, verklaring DVZ p. 9). Uit voornoemde informatie echter blijkt dat het vanaf april 2011 enkel voor ajanib-Koerden mogelijk was alsnog het Syrische staatsburgerschap te verkrijgen. Voor maktoumeen-Koerden is er tot op heden geen enkele mogelijkheid om de Syrische nationaliteit te verkrijgen. Bijgevolg is het dus onmogelijk dat u als maktoumeen-Koerd de Syrische nationaliteit zou hebben verkregen in 2012.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u niet weet wat de term maktoumeen precies inhoudt. Zo beweert u dat maktoumeen-Koerden een nationaal nummer hebben (CGVS, p. 10). De maktoumeen-Koerden in Syrië onderscheiden zich echter van andere Koerden doordat zij niet geregistreerd zijn in Syrië en dus ook geen nationaal nummer hebben. Verder weet u ook niet wat het verschil is tussen ajanib-Koerden en maktoumeen-Koerden (CGVS, p. 10). U zegt dat beide termen hetzelfde aanduiden (CGVS, p. 11). Er zijn echter wel degelijk verschillen tussen ajanib en maktoumeen. Zij hebben andere identiteitsdocumenten en andere rechten in Syrië. Informatie waarover het CGVS beschikt en waaruit dit blijkt werd aan uw administratieve dossier toegevoegd. Dat u zich als Syrische Koerd over dergelijke zaken vergist en beweert als maktoumeen-Koerd de Syrische nationaliteit te hebben verkregen, doet in ernstige mate verder afbreuk aan uw voorgehouden identiteit en nationaliteit.

Voorts blijkt u ook niet in staat om door middel van uw verklaringen het Commissariaat-generaal te overtuigen van uw verblijf in Syrië, het land waarvan u verklaart de nationaliteit te bezitten. U verklaarde school te hebben gelopen tot en met de 6de - laatste - graad van het basisonderwijs, maar u kon vreemd genoeg niet zeggen hoe oud u dan was toen u stopte met school, noch in welk jaar u stopte (CGVS, p. 9). Gevraagd naar de talen die u onderwezen kreeg, antwoordde u Arabisch en een beetje Frans te hebben gekregen (CGVS, p. 9). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratieve dossier blijkt echter dat sinds 2001 vanaf graad 1 van het basisonderwijs naast het Arabisch ook Engels gegeven wordt in Syrische basisscholen. Frans wordt daarentegen pas vanaf de middelbare school onderwezen. U verklaart evenwel dat u naast het Arabisch enkel Frans kreeg op school en geen andere talen (CGVS, p. 9), wat geenszins in overeenstemming is te brengen met voormelde informatie. Tot slot blijkt u ook niet te weten tot wanneer men in Syrië school moet lopen (CGVS, p. 9). Voorgaande vaststellingen doen verder afbreuk aan uw beweerde herkomst uit Syrië.

Verder kunt u geen Syrische kranten opnoemen die werden gelezen in uw streek, noch kon u enige Syrische radiozender opgeven (CGVS, p. 10). Bovendien blijkt u ook niet te weten wanneer huidig president Assad aan de macht kwam, noch wanneer vader Assad stierf (CGVS, p. 11).

Alle voorgaande elementen dragen bij tot de vaststelling dat u ongelooftwaardige verklaringen aflegt over uw identiteit en nationaliteit.

Gezien bovenstaande vaststellingen moet er geconcludeerd worden dat u geen zicht biedt op uw nationaliteit(en) en opeenvolgende verblijfplaatsen. Het is voor het CGVS dan ook niet mogelijk zich een correct beeld te vormen over uw ware identiteit en nationaliteit(en). Bijgevolg kan het CGVS zich ook geen oordeel vormen over de redenen waarom u uw land zou hebben verlaten noch over uw (eventuele) nood aan bescherming en worden u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Het door u neergelegde uittreksel uit het bevolkingsregister, uitgereikt op 24 oktober 2013, wijzigt hogervermelde appreciatie niet. Vooreerst legt u foutieve verklaringen af over dit document. U verwijst naar het document als een soort gelijkstelling met de identiteitskaart die door de burgemeester aan Koerden werd gegeven (CGVS, p. 7-8). Het betreft in werkelijkheid echter een uittreksel uit het bevolkingsregister, en stemt niet overeen met de identiteitsbekrachtigingen (shihadat tarif) die in het verleden door de burgemeester aan maktoumeen werd gegeven, zoals u onterecht laat uitschijnen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat de productie en circulatie van valse documenten, waaronder identiteitsdocumenten en paspoorten, een ernstig en vaak voorkomend probleem is in Syrië. Corruptie is een wijdverbreid verschijnsel in de Syrische samenleving, ook als het gaat om afgifte van documenten. Daarnaast zijn er ook bendes actief die zich met name specialiseren in het maken tegen betaling van vervalsingen en daarbij in toenemende mate gebruik maken van moderne technieken. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan redelijkerwijs worden aangenomen dat dit document niet authentiek is en bijgevolg geen waarde heeft bij het vaststellen van uw identiteit en nationaliteit.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten van deze wet, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, poneert verzoeker dat hij vreest voor vervolging in zijn land van herkomst, Syrië. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twijfels uit omtrent zijn nationaliteit omdat hij geen paspoort, noch identiteitsgegevens bijbracht, laat verzoeker gelden dat deze gegevens geen betrekking hebben op de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag en dat de opmerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zouden deze vaststellingen de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondermijnen niet relevant zijn. Verzoeker meent dat het duidelijk is dat hij in aanmerking komt voor het statuut van politiek vluchteling, minstens voor subsidiaire bescherming. Hij verwijst in dit verband naar de precaire en ronduit gevaarlijke situatie in Syrië waardoor het beleid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodanig is dat vluchtelingen uit dit land minstens in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Bij aangetekend schrijven van 26 februari 2014 laat verzoeker de Raad een fotokopie van zijn Syrisch identiteitsbewijs met vertaling in het Nederlands geworden.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2, 49, 49/2 en volgende en 52 van de vreemdelingenwet, en de uitvoeringsbesluiten van de vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatische inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Ook de schending van artikel 49 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden aangevoerd aangezien deze bepaling enkel betrekking heeft op de verblijfsrechtelijke toestand van erkende vluchtelingen in het Rijk en derhalve niet op verzoeker van toepassing is. Hetzelfde geldt voor de opgeworpen schending van artikel 49/2 van de vreemdelingenwet, dat bepaalt welke vreemdelingen de subsidiaire bescherming genieten en welke verblijfsrechtelijke gevolgen hieraan kunnen worden toegekend. Tot slot is het de Raad niet duidelijk hoe artikel 52 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te weigeren of toe te kennen, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat hij het Commissariaat-generaal niet toelaat een correct zicht te krijgen op zijn nationaliteit(en) en dus op zijn eventuele nood aan bescherming. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) zijn wisselende verklaringen betreffende zijn herkomst en identiteit bij het registreren van zijn asielaanvragen een eerste schaduw werpen op de geloofwaardigheid van zijn identiteit en nationaliteit, (ii) zijn verklaringen over het bekomen van de Syrische nationaliteit, namelijk dat hij en zijn ouders als maktoumeen-koerden in 2012 de kans kregen om de Syrische nationaliteit aan te vragen, niet stroken met de informatie gevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat het vanaf april 2011 enkel voor ajnabi-Koerden mogelijk was alsnog het Syrische staatsburgerschap te verkrijgen en er voor maktoumeen-Koerden tot op heden geen enkele mogelijkheid is om de Syrische nationaliteit te verkrijgen, (iii) uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet weet wat de term maktoumeen precies inhoudt en hij evenmin weet wat het verschil is tussen ajnabi-Koerden en maktoumeen-Koerden, (iv) zijn bewering op school naast het Arabisch enkel Frans te hebben gekregen en geen andere talen geenszins in overeenstemming is te brengen met de informatie gevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat sinds 2001 vanaf graad 1 van het basisonderwijs naast het Arabisch ook Engels gegeven wordt in Syrische basisscholen en dat Frans pas vanaf de middelbare school wordt onderwezen, en hij ook niet blijkt te weten tot wanneer men in Syrië school moet lopen, (v) hij geen Syrische kranten kan opnoemen die werden gelezen in zijn streek, hij geen Syrische radiozender kan opgeven en hij evenmin blijkt te weten wanneer huidig president Assad aan de macht kwam, noch wanneer vader Assad stierf, (vi) het door hem neergelegde document in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt geen gelijkstelling met de identiteitskaart betreft doch een uittreksel uit het bevolkingsregister is dat niet overeenstemt met de identiteitsbekrchtigingen die in het verleden door de burgemeester aan maktoumeen werd gegeven, zoals hij onterecht laat uitschijnen en uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat de productie en circulatie van valse documenten, waaronder identiteitsdocumenten en paspoorten, een ernstig en vaak voorkomend probleem is in Syrië zodat, gelet op voorgaande vaststellingen, redelijkerwijs kan worden aangenomen dat dit document niet authentiek is en bijgevolg geen waarde heeft bij het vaststellen van zijn identiteit en nationaliteit.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 april 2010 (CG nr. 1012268), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De

verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6.1. Waar verzoeker aanvoert dat de in de bestreden beslissing geuite twijfels omtrent zijn nationaliteit geen betrekking hebben op de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielaanvraag en dat de opmerkingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als zouden de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag ondermijnen, niet relevant zijn, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers essentiële elementen uit in de asielaanvraagprocedure.

De Raad benadrukt dat het allereerst de asielzoeker toekomt de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker de nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoont. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land dan wel een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden, adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt *in concreto*. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

2.6.2. *In casu* blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt in de onmogelijkheid te verkeren om de eventuele nood aan bescherming in hoofde van verzoeker te beoordelen en dat zulks de facto toe te schrijven is aan het feit dat verzoeker door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn nationaliteit(en) en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het vasthouden aan zijn voorgehouden Syrische nationaliteit en het poneren van een vrees voor vervolging in Syrië, wat geen dienstig verweer vormt en waarmee hij aldus de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geenszins ontkracht.

Evenmin voert verzoeker enig verweer tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot het door hem neergelegde uittreksel uit het bevolkingsregister zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit document niet in aanmerking neemt als bewijs van verzoekers voorgehouden identiteit, nationaliteit en herkomst.

Ook de door verzoeker bij aangetekend schrijven van 26 februari 2014 bijgebrachte identiteitskaart kan de appreciatie van zijn asielaanvraag niet in positieve zin ombuigen. De Raad verwijst te dezen naar de informatie gevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat maktoumeen geen identiteitsbewijzen kunnen krijgen maar slechts identiteitsbetrachtingen die door de lokale mukhtar worden uitgevaardigd en die, behalve een foto ook persoonlijke gegevens bevatten alsook een bekrachting door de mukhtar dat de identiteit gekend is. Bij de aanvraag moet de persoon twee getuigen bij zich hebben die de identiteit bekrachtigen en het document ondertekenen (adm. doss. landeninformatie, stuk 18, Subject Related Briefing "SYRIE" "De Identiteitskaart" van 26 april 2013). Verzoeker verweert zich ter terechtzitting door te stellen dat thans alle Koerden, ook maktoumeen, in het bezit zijn gesteld van identiteitsdocumenten. Verzoeker ondersteunt zijn verweer niet met objectieve informatie. De Raad leest in de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de president op 9 april 2011 per decreet nr. 49 een "groot aantal staatloze Koerden die als vreemdeling staan geregistreerd in de noordoostelijke regio Al Hassakeh, de Syrische nationaliteit (heeft) gegeven" (adm. doss., landeninformatie, stuk 18, Algemeen Ambtsbericht, 15 mei 2012, p. 56-57). Verzoeker stond niet als staatloze geregistreerd maar beweerde te behoren tot de groep van maktoumeen, namelijk de groep van Koerden zonder documenten en niet geregistreerd, zodat niet kan worden aangenomen dat hij plots als maktoumeen over een identiteitskaart kan beschikken.

Daargelaten het feit dat het stuk een fotokopie betreft waaraan om deze reden alleen al geen bewijswaarde kan worden verleend, besluit de Raad gelet op het voorgaande en mede in acht genomen de informatie vervat in het Cedoca-antwoorddocument SYR2009-044w "Vervalsingen Syrische documenten" van 22 december 2009, waaruit blijkt dat het produceren en het circuleren van valse identiteitsdocumenten een ernstig en vaak voorkomend probleem is in Syrië, dat de door verzoeker bijgebrachte identiteitskaart niet authentiek is en bijgevolg evenmin enige waarde heeft bij het vaststellen van zijn identiteit, nationaliteit en herkomst.

2.6.3. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mocht uit het in de bestreden beslissing aangetoonde gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker in alle redelijkheid afleiden dat hij niet het bewijs levert van zijn beweerde Syrische nationaliteit, noch van zijn verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor zijn komst naar België, noch van zijn vluchtmotieven. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. De Raad benadrukt in dit verband dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en

bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen. De verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene veiligheids situatie in Syrië is te dezen dan ook niet dienstig.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien april tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS